

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk (sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa małoletniej N.R., reprezentowanej przez matkę L. R. przeciwko Powiatowemu Zespołowi Szpitali w O. o zapłatę i rentę, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 marca 2012 r., zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 28 kwietnia 2011 r.,

- 1) oddała zażalenie;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2011 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną strony pozwanej wniesioną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 30 grudnia 2010 r. Podstawą odrzucenia skargi kasacyjnej stanowił art. 398⁶ § 2 k.p.c. wobec nieuiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej w terminie 7 dni od chwili doręczenia pozwanemu postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 4 kwietnia 2011 r. oddalającego wniosek pozwanego o zwolnienie od opłaty od skargi kasacyjnej.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł pozwany, który zaskarżył je w całości, zarzucając naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 103 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm., dalej: „u.k.s.c.”) poprzez jego zastosowanie i odrzucenie skargi kasacyjnej jako nieopłaconej, w sytuacji gdy wniosek pozwanego o zwolnienie od kosztów sądowych, tj. opłaty sądowej od skargi kasacyjnej w całości zasługiwał na uwzględnienie. Pozwany, na podstawie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c., wniósł również o rozpoznanie postanowienia z dnia 4 kwietnia 2011 r. Sądu Apelacyjnego, które nie podlegało zaskarżeniu w drodze zażalenia, a miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, gdyż postanowienie to zostało wydane w wyniku błędnego ustalenia stanu faktycznego, a to, że wniosek pozwanego o zwolnienie go od opłaty sądowej od skargi kasacyjnej nie zasługiwał na uwzględnienie w sytuacji, gdy wniosek ten winien zostać uwzględniony, gdyż strona pozwana wykazała, że nie ma dostatecznych środków na uiszczenie opłaty sądowej od skargi kasacyjnej. Ewentualnie zarzucił postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2011 r. naruszenie art. 103 u.k.s.c. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że strona pozwana we wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych musiała wykazać inne okoliczności, a nie tylko te wskazujące, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie. Pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dla rozstrzygnięcia o zasadności zażalenia zasadnicze znaczenie ma kontrola, na podstawie art. 380 w zw. z art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c., niezaskarżalnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 4 kwietnia 2011 r. oddalającego wniosek strony pozwanej o zwolnienie jej od opłaty od skargi kasacyjnej. Sąd Apelacyjny, rozstrzygając o tym wniosku uwzględnił, że pozwany przedstawił wyciąg z rachunku bankowego, z którego wynika, że na koncie na dzień 17 marca 2011 r. posiada kwotę 7111,76 zł oraz, że rok 2010 zakończył dodatnim wynikiem finansowym. Porównując sytuację finansową pozwanego na datę złożenia wniosku z wcześniejszą, gdy pozwany składał wnioski o zwolnienie go od kosztów sądowych, ocenił, że sytuacja ta uległa poprawie, choć niewątpliwie osiągnięty zysk nie był znaczny. Przyjął, że wskazane przez pozwanego, obciążające go zobowiązania, nie mają priorytetu w stosunku do zobowiązań Skarbu Państwa z tytułu opłat sądowych. Prowadzona przez pozwanego działalność wiąże się z możliwością ponoszenia kosztów sądowych. Z tej przyczyny, planowanie wydatków, które nie uwzględnia konieczności ponoszenia kosztów sądowych, jest naruszeniem równoważnego traktowania swoich powinności finansowych, co jest widoczne w sprawie, która trwała od 28 stycznia 2003 r. Opłata od skargi kasacyjnej wynosi 15708 zł. Dnia 17 marca 2011 r., w chwili gdy strona podjęła decyzję o wniesieniu skargi kasacyjnej, na rachunek bankowy pozwanego wpłynęły środki z lokaty overnight w wysokości 255901,09 zł. Dowodzi to, że pozwany posiada środki finansowe, które mogły być przeznaczone na opłatę sądową.

W ocenie Sądu Najwyższego, przedstawione wyżej przez Sąd Apelacyjny okoliczności są istotne dla rozstrzygnięcia o zasadności wniosku pozwanego o zwolnienie go od kosztów sądowych i uzasadniają prawidłowość oceny tego Sądu, że pozwany nie wykazał, iż nie ma dostatecznych środków na uiszczenie opłaty od skargi kasacyjnej. W konsekwencji, zarzut naruszenia art. 103 u.k.s.c. nie był uzasadniony.

Przesądza to o bezzasadności zażalenia. Skoro pozwany - który bez naruszenia wskazanego wcześniej przepisu, nie został zwolniony od opłaty od skargi kasacyjnej – a następnie, w terminie tygodniowym od chwili doręczenia mu odpisu postanowienia w tym przedmiocie, nie uiścił należnej opłaty, odrzucenie

skargi kasacyjnej miało podstawę w art. 398⁶ § 2 k.p.c. Z tych względów, zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 394³ § 3 k.p.c. oraz przy uwzględnieniu przepisów § 12 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 i § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).